

Ir. Medema, Ir. Hendriks, weledelgestrengde heren!

de toespraken, die ik tot U beiden zou willen richten hebben een zo om-
vanrijke doorsnede, dat ik ze, voorzover mogelijk, zou willen combineren.

Om te beginnen wens ik U van ganser harte geluk met de eclatante wijze,
waarop U beiden het groeiproces tot wiskundig ingenieur doorstaan en volbracht
hebt, een gelukwens, waarin ik graag allen betrekken wil, aan wie Uw welzijn
dierbaar is.

Dit groeiproces besloeg twee gedeelten: enerzijds het omvangrijke gedeelte
van Uw studie, de eindeloze reeks tentamina, mag ik wel zeggen, en anderzijds de
afsluiting in de vorm van het afstudeerwerk.

Wat betreft Uw studie hebt U beiden, elk op Uw eigen manier, een grootse
prestatie geleverd, zeker wanneer we in dit oordeel betrekken de steeds ongun-
stiger wordende omstandigheden, waaronder de studie verricht moest worden.

U, ir. Medema, begon al onder heel ongunstige omstandigheden, nl. een volle
dagtaak elders, omstandigheden, zo ongunstig, dat ik me wel eens afvraag of het
überhaupt moreel verantwoord is, iemand onder zulke omstandigheden een studie te
laten entameren. Tot overmaat van ramp ontwikkelde U zich in de loop van Uw studie
tot een voor Uw werkgever zo kostbare kracht, dat het beroep op Uw medewerking
steeds intensiever werd en U ter beloning uit Eindhoven naar Apeldoorn werd
overgeplaatst, een niet te onderschatten verzwaring van de taak van de student
Medema. Dat U desondanks Uw studie in dit tempo tot een goed einde hebt weten te
brengen is een bewonderenswaardig wonder.

Ook bij U, ir. Hendriks, werden de omstandigheden voor Uw studie steeds
ongunstiger. Ook U bent, lang voor Uw laatste tentamen, verwikkeld geraakt in
dit fascinerende, de mens volledig opeisende vak. In Uw geval is het bijzonder
te waarderen, dat U, terwijl er zoveel aanleiding was om U met een Jantje van
Leiden van deze laatste tentamina af te maken en U van dit blok aan het been te
bevrijden, niet voor deze pressie gezwicht bent en tot het bitter einde Uw hoge
standaard hebt gehandhaafd. U hebt zich daarmee een student naar mijn hart betoond
en ik waardeer dit bijzonder in U, temeer omdat ik, die in mijn eigen studenten-
tijd ^{wit} uiteindelijk wel voor een dergelijke pressie gezwicht ben, daardoor taxeren
kan hoeveel liefde U voor de wiskunde hebt leren koesteren.

Totzover Uw studie, nu het afstudeerwerk. Nu dit door U beiden zo riant is volbracht, mag ik wel publiekelijk releveren, dat U beiden destijds met tamelijk bedenkelijke geloofspapieren aan mij gepresenteerd werd.

U, ir. Medema, kenden we van tentamina: wat we U vroegen, dat wist U wel, maar we kregen nooit het prettige gevoel, dat het ook nog overhield. Wij hebben U steeds "the benefit of the doubt" gegeven, op een of andere grond vertrouwend dat U Uw tentamina overtuigender afgelegd zou hebben, als U in de gelegenheid geweest was U intenser in de stof te verdiepen, een vertrouwen, dat U niet beschaamd hebt, integendeel! De ware Medema is ons getoond in Uw afstudeerwerk, waarin U zich als volwassen wiskundige bewogen hebt op het gebied, dat inmiddels Uw vak geworden is.

U, ir. Hendriks, kenden we als meeloper: algemene indruk was die van een luie en ongeïnteresseerde blaag, van wie, omdat hij mogelijk niet dom was, misschien wel wat gemaakt kon worden als hij stevig werd aangepakt. Door onze toenmalige voorzitter werd ik toen voorzichtig gepolst, of ik soms met hem als student assistent in zee durfde. Ik ben me niet bewust, U "streng aangepakt" te hebben, U hebt U zélf ontwikkeld tot een creatieve, geëngageerde medewerker, wiens werk elke toets met glans doorstaat. Apart vermeldenswaard is Uw afstudeerverslag, dat als kroon op dit werk schittert door helderheid.

Zo is het dus met U beiden gelooen: U bent wiskundig ingenieur geworden en ik neem als afstudeerhoogleraar hiermee afscheid van U in Uw hoedanigheid van mijn eerste twee afstudeerders. Ik doe dit met enige weemoed, er helaas van overtuigd, dat ik niet tot in lengte van mijn dagen gezegend zal zijn met afstudeerders van Uw kaliber. Ik zou mijn gelukwens dan ook willen beëindigen met mijn dank uit te spreken voor de rol, die ik -hetzij als regisseur van het laatste tafereel, dan wel als figurant, ik weet het niet!- heb mogen spelen in een groeiproces, dat U bekroond hebt door U als volwassen wiskundigen te gedragen.

Weledelgestregge Heren, mijn oprechte dank.